

Tari István

KIPONTOZOTT GYÚJTÓPONTJAIVAL

(.)

a Reményt testesítetted meg akkor
a hatvanas évek végén – bök felém
az a magyar testes politikai
elítélt akit a szabadkai
börtönben gyakran megverték aki
mindig amíg ütlegeték a nevét
rikoltozva értesíthette csak
rabtársait megkínzatójáról

a Reményt testesítetted meg Zentán
ahogyan kamaszodó legénykeként
a Belgrádi Televízió akkor
induló magyar műsorában oly
természetes magabiztossággal
verseidet mondtad szemedben a
Tisza csillogásával a rakpart
korlátjánál a gesztenyefák alatt

a Remény voltál – ismétlgeti
a városi közlekedés zsúfolt
autóbuszában fölemelt ujjal
rázkódva közben másik kezével
lopva a mellettünk álló asszonyság
nagy fenekébe markolva

villanó

tekintet rosszállásában két kézzel
kapok a busz kapaszkodója után

(..)

A magatartásköltészet pajzán
lehetőségeit vettem számba

a betapasztott szájakra pingált,
hervadó mosolyok erdejében.

Kiskapuk keresésében lihegő, / tébláboló képzelet kulcsszavakba /
akad, mint a menekülésüket vad / lázadásnak nevezők ügybuzgalma, /
lézengést istenítő fecsegése – új divatokat éltet a hiányon.

(MÁR LEGELHAGYATOTTABB PONTJAIN)

a hiány fogvacogása hallik
a kisurranók irodalmából
az önmagukat gerilláknak is
tartó kitartottak álombéli
elillanó tartománya felől

romlandóbb anyag kell az örökléthez
tartósabb anyag a múlandósághoz
térkép rajzú málló burkolatokkal
térképet rajzoló vakolatokkal
és omló keserúséggel berántva

barackmag szívú roppanásokkal
villanszerelőkől lesznek a legjobb
politikusok az újjászületés
gyantát fölragyogtató selyménél
tojástörő versenyekből érkezve

az egy tál lencsére éhezők durván
hullámzó szájszagában kifosztott
szülőföldem paréval benőtt árva
udvarainál dudvás árkeinál
rozsdásodó káoszban kóvályogva

fölszedett sínek magukra hagyott
tűzrevalónak széthordott talpfák
fölszámolt vasútvonalakkal zúg
vagy csak lüktet a múlt fájó pontja
kipontozott gyújtópontjaival